

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

15. november 1981

17. årgang

JESU PROGRAMTALE

AV ØIVIND ANDERSEN

Herre Jesus Kristus vi takker deg fordi du er kommet og gått inn i menneskeslekten for å frelse oss. Vi takker deg fordi du har kjøpt oss fri fra alle våre synder med ditt blod. Nå ber jeg i ditt navn at du vil la oss få lov å se deg og høre din røst. Amen.

I Luk. 4,16-21 leser vi i Jesu navn: Og han kom til Nasaret, hvor han var oppfostret, og gikk etter sin sedvane på sabbatsdagen inn i synagogen og sto opp for å lese for dem. Og de gav ham profeten Asaias bok, og da han slo boken opp, fant han det sted hvor det var skrevet: Herrens And er over meg, fordi han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige: han har utsendt meg for å forkynne fanger at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet, for å forkynne et velbehagelig år fra Herren. Og han lukket boken og gav den til tjeneren og satte seg, og alle som var i synagogen, hadde sine øyne festet på ham. Han begynte da med å si til dem: Idag er dette Skriften ord oppfylt for deres ører. Amen.

Hvis vi skal tale om Jesus at han har noen programtale, så er det denne hans tale i synagogen i Nasaret. Den er for det første holdt på et meget tidlig tidspunkt, derfor sier den jo nettopp hva Jesus er kommet til verden for å gjøre. Han er i synagogen, hvor han altså pleide å gå - vi skal merke oss det: Jesus anerkjente synagogen, med den samling om Guds ord som var der, og hvor man også var samlet i bønn og fortrinsvis brukte

Davids salmer som sine bønner. Jesus er der hvor man er samlet om Guds ord, det kan være verd for oss å minnes i dag, da det ofte er slendrian bland kristne mennesker i det å gå på møter og samles om Guds ord.

Synagogen er det historiske forbilde for våre bedehus, og måten de gikk frem på i synagogen er ikke så ulik den vi nå har i våre bedehus. Blant annet var det slik at hvem som helst kunne få lese Skriften, og hvem som helst kunne få lov å tale der. Mens man leste sto man, og når man skulle tale satte man seg, og det er forklaringen på at Jesus satte seg når han var ferdig med å lese Ordet. De avsnitt som skulle leses var gjerne fastsatt på forhånd, og det fremgår også av det vi leser her, at han slo boken opp - egentlig står det at han rullet opp den store bokrullen som prof. Esaias har skrevet på - så fant han det stedet fordi det nemlig var avmerket på forhånd hvor han skulle lese.

Og så leser han altså: Herrens And er over meg, fordi han salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Evangeliet betyr et budskap som bringer glede, som skaper glede. Det er igrunnen for svakt å si et godt budskap. Det vil altså si et glædebringende budskap, og en kan si at etter ordlyden i skriften: Et glædeskapende budskap. Det kan ikke forkynnes for hvem som helst, for det er ikke alle som innser at de har bruk for det. Men fattige har bruk for det. De som ikke har noen ting, de som ikke er noen

ting, de som ikke kan stole på seg selv, de som kjenner det galt med seg selv, og meget annet som jeg kunne nevne. Og det vil jeg gjerne si til deg som hører på her, du som kjenner det så galt med deg, og du som ikke kan forstå at Gud vil ha med deg å gjøre, du er akkurat den rette tilhører til evangeliet. For evangeliet er nettopp et budskap til deg om at Jesus er kommet for å gjøre deg fri, og han har gjort deg fri ved at han har tatt på seg alle dine synder og kjøpt deg fri fra dem med sitt eget blod.

Når han videre sier at han er utsendt for å forkynne fanger at de skal få frihet, så tenkes det nettopp på dem som er bundet av synd, de som er dømt av loven, de som vet med seg selv at de ikke holder mål for Gud. Syndetræller og lovtræller får et budskap om frihet og frigjøring. Jesus er kommet med dette, han er kommet for å hjelpe mennesker som har det galt, som er i synd. De friske har ikke bruk for lægen, sier Jesus, men de som har det ondt, og jeg er ikke kommet for kalle rettferdige men syndere.

Det kan hende jeg nå i denne stund når et menneske som ligger under for synd. Du kan ikke gjøre deg selv fri, det vet du så inderlig vel, og du synes det er rimeelig at Gud ikke vil ha noe med deg å gjøre slik som du er, du skal vite at Jesus kom nettopp for å gjøre deg fri, det er til deg han er kommet, og jeg vil si deg i Jesu navn at du passer sammen med Jesus, fordi du er så bundet av synd trenger du ham og han er kommet for deg. Og dette skal du høre, og dette skal du gjøre bruk av, du skal ta din tilflukt til denne frelser som er slik som ordet her sier at han er.

Og han er kommet forat blinde skal få syn, det har Jesus illustrert ved at han har helbredet mange blinde. Men den blindhet han først og fremst tenker på, er at vi kan jo ikke forstå Guds ord, vi kan ikke se Jesus, vi er ikke i stand til å se det som hører Guds rike til og oppfatte det riktig. Dette er Jesus kommet for å gi oss, og det følger med hans ord. Det kunne være så mange ting å si om alt dette, men det sammenfattes i grunnen i

det siste som står her: **For å forkynne et velbehagelig år fra Herren.**

Det velbehagelige året, det var jubelåret det. Hvert syvende år i Israel var sabbatsår, og hvert syvende sabbatsår var jubelår. Da skulle all gjeld strykes, all pantsatt eiendom skulle leveres tilbake, alle som hadde dødsdom på seg og oppholdt seg i fristedene og ikke kunne ferdes fritt, var fri dødsdommen etter at jubelåret var kommet. Et vebehagelig år betyr et år da Guds frie råd settes i verk. Ordet velbehag brukes alltid i vår Bibel om å virkeligjøre Guds råd, slik som han fattes det hos seg selv i evigheten før han skapte himmel og jord og noe menneske. Dette rådet går ut på at han skulle sende sin egen Sønn til verden for å frelse oss mennesker, og det går ut på at alle som hører ordet om Jesus og ikke avviser det eller motstår det, de blir frelst ved dette ordet.

Nå er det noe einedommelig her, skjønner du, hos profeten står det forkynne et velbehagelig år fra Herren og en hevnens dag fra vår Gud, men Jesus stopper midt i en setning. Folket i synagogen var høyst forbauset, Jesus stanser uten å fullføre, og så står det at alle som i synagogen var hadde sine øine rettet på ham. De kunne ikke riktig forstå det, men så sier Jesus: I dag er dette skriftord oppfylt for eders ører.

I hans person er alt det som Jesus sier her, og han er kommet for å frelse. Han skal komme igjen til dom, men den dagen er ennå ikke kommet, derfor tar han ikke siste delen av setningen med, men han skal komme igjen til dom en dag, men som sagt er den dagen ikke kommet ennå. Men den velbehagelige tid er alt nå, sier apostelen, nå er frelsets dag, nå er den velbehagelige tid, nå kan du bli frelst, og ved at du vender deg til Jesus og hører dette ordet og tar imot det er du frelst. I dette ord som jeg har forkjent deg her i dag har du syndernes forlattelse og evig liv i Jesu navn. Derfor var det at Guds Sønn kom, og det er dette vi skal minnes i denne advent. Amen.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppen av frivillige gäver
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland 5400 Stord. Postgiro 5 42 88 75
 Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseining, adresseforandring og gäver til bladet

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund. Tlf. (055) 51080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon
 Form. Ragnar Opstad
 Opstadv. 38, 4350 Nærøbo
 Tel. (04) 433685
 Kass. Sverre Bohn, 6501 Norheim-sund
 Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro
 Vikøy Sparebank 3520.21.00932
 S. Botnens Boktrykkeri, Stord

åndsmakter. Åndsmakter er avhengig av ein menneskeleg reidskap, og det er årsaka til at både Gud og dei vonde makter lyt brukta menneske til utføra sin gjerning her på jorda.

Mange menneske trur ikkje hverken på Gud eller djevelen, og eviser derfor all tale om dette. Men Bibelen reknar med åndsmakter, og talar mykje om dei: Eller veit de ikkje at lekamen dykkar er eit tempel for den Heilage Ande, som bur i dykk, han som de har frå Gud, og at de ikkje er dykkar eigne? (1.Kor.6,19-21.) Eg lever ikkje sjølv lenger, men Kristus lever i meg. (Gal.2,20.) Men nå er de Kristi lekam og hans lemer, kvar etter sin lut. (1.Kor.12.)

Men bibelen fortel også at Satan kan bu i og arbeida ved menneske. Då Judas hadde fått beten, for Satan i han. (Johs. 13,27.) Jesus seier: Når den ureine ånda fer ut or eit menneske, flakkar ho over vasslause vidder og leitar etter ein kvilestad, men finn ingen. Så seier ho: Eg vil fara attende til huset mitt, som eg flytte utor. Og når ho kjem der, finn ho det tomt og feia og fjelga. Då fer ho avstad og tek med seg sju andre ånder som er argare enn ho er sjølv, og dei gjeng inn og vert buande der, og har det vor ille med det menneske før, så vert det ennå verre sidan. Såleis kjem det til å gå med denne vonde ætta. (Matt.12,43-45) Elles talar Bibelen om mange menneske som levde i vonde ånder si makt og teneste. Men dette skulle vera nok til å stadfesta denne sanninga.

Skrifta talar også om at ein kristen heller ikkje går fri dei vonde ånder og djevelen, som vil brukta oss i kampen mot Gud. Det er Judas vitne om, han ein av dei tolv apostlane som Jesus sjølv valde ut. Satan kom også gjennom Peter og ville freista Jesus til å gå utanom lidinga på krossen for slekta. (Matt.16,22-23.) Og i ordet ovanfor ser me at Jakob og Johannes og dei andre læresveinane visste ikkje kva for ei ånd som tala gjennom dei. I Efeserbrevet 6 står at me har ikkje strid mot blod og kjøt (menneske), men mot herrelde, mot åndsmakter, mot tida si

De veit ikkje kva Ånd de er av

Av Amund Lid

Det er nok mange fleire enn Jakob og Johannes og Jesu læresveinar som ikkje veit kva ånd dei er av. Me treng nok også stilla oss sjølv det spørsmålet kva ånd me er av, eller kva ånd som rår over oss og får brukta oss.

Det er mange menneske som ikkje tenker over eller veit at me er ein bolig for åndsmakter, og ein reidskap for den ånd som rår over oss. Den menneskelege lekamen er ein bolig og ein reidskap for menneskeånda, som bur i menneske så lenge det lever. Slik er også den menneskelege lekamen ein bolig for andre åndsmakter, anten Guds and eller vonde

Akskrift etter lydband fra den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A. Lid.

ånd som rår i denne tida sitt mørker, mot vonskapens ånde her i himmelromet.

Derfor seie Guds ord: De kjære, tru ikkje kvar ei ånd, men prøv åndene om dei er av Gud! For mange falske profetar har gått ut i verda. (1.Johs.4,1-fg.)

Korleis kan eg vita kva ånd eg er av?

Dei visste det ikkje, før Jesus sa det til dei. Slik er det også med oss, me veit det ikkje før Jesus visar oss det. Sjá: Johs. Openb.3,17.) Og det gjer han áleine ved den Heilage Ande sin tale til menigheten, ved Guds ord - Bibelen.

Ein annan gong står det at det steig ein tanke opp i dei om kven som var størst (Luk.9,46.) Og det var nok ikkje første gongen den tanken meldte seg, for det står også skrive at det tala dei med kvarandre om då dei gjekk på vegen og endå til i nattverdsalen. Slike tankar er vel heller ikkje framande for oss: Kven som er den beste og største forkynnaren, kven som har det beste vitnemålet, kven som ber best og lever best som kristen osv.? Slike tankar er ikkje av Gud. Det står at Jesus visste kva tankar dei bar i hjarta, og han tok eit lite barn og sette mellom dei. Den som tek imot dette barnet for mi skuld, han tek imot meg. Før den minste av dykk alle, han er stor. Ein annan stad seier Jesus: Den som vil vera stor millom dykk, lyt tena dei andre, og den som vil vera den første av dykk, lyt vera træl for dei andre. Menneskesonen kom heller ikkje for å la seg tena, men for å tena og gi livet sitt som løysepeng for mange.(Matt.20,26-28.) Av dette ser me at den som kjeler for tanken om å vera størst og først, og let seg tena som den største, han veit ikkje kva ånd han er av. Men Gud har sett lekamen såleis sarpan at han gav det ringaste størst æra, så det ikkje skal vera tvidrag i lekamen, men at lemene skal ha same omsut for kvarandre. Og om ein lem lid, så lid alle lemene med, eller om ein lem vert heidra, så gleder alle lemene seg med. Men nå er de Kristi lemmer, kvar etter sin lut.(1.Kor. 12,24-27.)

Ein annan stad tok Johannes til orde og sa: «Meister, me såg ein som dreiv ut

vonde ånder i ditt namn, og me forbaud han det, fordi han var ikkje i fylge med oss. Den tanken og gjerningen å forby og hindra dei i tenesta som ikkje er med oss, den er ikkje av Gud. Og me ser at Jesus sa dei beint ut at dei ikkje skulle gjera det. Dette er heller ikkje ukjende ting mellom oss som lever i vår tid.

Då Jesus sende bod fyre seg og ba om hus, ville folket ikkje ta imot han, fordi han var på veg til Jerusalem. Då var det Jakob og Johannes spurde om dei skulle be eld ned frå himmelen og tyna dei, som Elias gjorde. Då snudde Jesus seg og tala strengt til dei og sa: De veit ikkje kva ånd de er av. Menneskesonen er ikkje komen for å øyda menneskeliv, men for å frelsa.

Når nokon ikkje vil opna bedehusa eller heimane sine for oss, fordi me ikkje er saman med dei eller har same syn som dei, kva ånd er det då som rår i vårt sinn og tanke og som finn uttrykk i ord og handling? Jødane og Samaritanane hadde ulike syn på kvar dei skulle tilbe Gud og tena Gud, Jerusalem eller Garrisim. Og nå var Jesus på veg til Jerusalem for å tilbe Gud, derfor ville dei ikkje ta imot han i husa sine. Dette er ikkje ukjende ting for oss, så la oss prøva oss kva ånd me er av, i Guds ord og lys. Ingen kan vel hindra at slike tankar melder seg, men dei kan ikkje få leva og rá i hjarte og tankelivet. Er dei i åndens lys og under åndens tukt, så me lever i erkjenning og under Guds nåde, kan dei ikkje skada oss. Men er dei ikkje det, då vil snart gudslivet vårt ta skade. For det står skrive at lever de etter kjøtet, skal de døy, men døyder de gjerningane åt lekamen ved Anden, så skal de leva (Rom.8).

Verda si ånd, tidsånda, rår over svært mange menneske, den ånda som nå verkar i vantrua sine barn (Efes.2,2-3). Den ånda kjennest på at du må vera lik dei andre, og ikkje skilla deg ut på nokon måte. Den ånda møter du i barna som kjem gråtande heim og spør: Kvifor skal me alltid vera ulik alle andre? Du må vera lik dei andre i klær, interesser, tale og måte å leva livet på osv. Du klagar på og

er misnøgd med løna som dei andre, du må ha bil og fjernsyn som dei andre osv. Guds ord seie at denne ånda kjennest på at du gjer det som kjøtet og tankane vil, og er av natura eit vredens barn - som dei andre. Der verda si ånd rår, der er det umpsuta for kjøtet - for deg og ditt - som går først. Tenk om verda visste kva ånd dei er av, og kvar den fører dei hen. Men ulukka di er at du trur ikkje Gud og hans ord når han talar til deg om dette.

Den ånd som var i farisearane og dei skriftlærde - farisearånda - den er like fárleg som verda si ånd. Det er om den ånda Jesus seie i Luk.12,1-: **Framom alt: ta dykk i vare for surdeigen å farisearane** - hyklarskapen! Dei var den tids humanistar eller idealistar, og Paulus gav dei det vitnemål at dei var nidkjære i å tena Gud og etter lova ulastande. Men nåde og tilgiving for sine synder hadde dei ikkje bruk for, så Jesus viste dei frå seg. Farisearånda trer fram i mange ulike former også i vår tid.

Den ånd som er av Gud.

Men me har ikkje fått den ånd som høyrer verda til, men den Ande som er av Gud (1.Kor.2,12). Den som har denne ånd kjenner det som er oss gitt av Gud. Då kjenner ditt hjarta løyndomen i evangeliet, Guds visdom, Guds frelsa, det som Gud frå ævelege tider har etla til vår herlegdom, den som ingen av herrane i denne verda kjende. For hadde dei kjent han, så hadde dei ikkje krosfest herlegdoms-herrnen. Men for oss har Gud openherra det ved sin Ande.

Då høyrer du og tek imot den Heilage Ande sin tale og overtyding og den åndelege visdom som Anden lærer oss. Eit naturleg menneske tek ikkje imot det som høyrer Guds Ande til, for det er han ein dárskap, og han kan ikkje kjenna det, for det vert dømt åndeleg.

Der Herrens Ande er, der er tridom (2.Kor.3,17). Då er sveipet som ligg over

hjarta burtteke, og du ser herlegdomen i Kristus, han som kjøpte deg fri frå synda og lova si forbanning. Då lever du i den nye pakta i Jesu blod, og har vorte tenar for ei ny pakt, ikkje for bokstav, men for Anden.

På det skal de kjenna Guds Ande: Kvar ei ånd som sannar at Jesus Kristus er komen i kjøt, er av Gud. Og kvar ei ånd som ikkje kjennest ved Jesus, er ikkje av Gud.(1.Johs.4,2-3). Det vil seia at du trur Jesus kom inn i vår slekt, blei eit menneske som oss, for å frelsa oss ved å gi sitt liv og blod for våre synder. Trur det Guds ord seie: At Gud har stengt oss og alt vårt inn under synd, både det me kalla vondt og det me trur er godt, og overlate heile vår frelse til Jesus. Frelsa blir gitt dei som trur på Jesus og det verk han gjorde i vår stad på krossen, på det livet han levde for oss under lova og den siger han vann for oss.

Er du av verda, så vil verda høyra deg. Men er du av Gud, så vil den som kjenner Gud høyra deg, men den som ikkje er av Gud vil ikkje høyra deg. På dette kjenner me sannings-ånda og villfarings-ånda, seie Guds ord (1.Jøhs.4,6).

Det vil også visa seg på at du elskar Gud. Den som ikkje elskar, han kjenner ikkje Gud, for Gud er kjærleik. Du elskar Jesus, og evangeliet om Jesus, og kvar den som er fødd av Gud og kjenner Gud. Me elskar, avdi han har elskaa oss først, og me har kjent og trutt den kjærleiken Gud har til oss. Den fullkomne kjærleiken visar seg i at me har frimod for Gud, under Guds dom i ordet eller på domens dag, og på at den driv frykta ut or samvite. For det er ikkje frykt i kjærleiken.

Kjærleiken søker ikkje sitt eige, briskar seg ikkje, gjer ikkje usømeleg, gøymer ikkje på det vonde, gler seg ikkje ved urettferd. Men alt lid han, alt trur han, alt vonar han, alt toler han. (1.Kor.13).

Hva er det som mangler ?

AV JOHS. BRANDZEG

Jesus fikk mange spørsmål da han gikk her nede. Ett av dem stilte den rike unge mannen som falt ned i støvet for hans føtter på landeveien: Hva fattes meg ennå? spurte han. (Matt.19,20.)

Den unge mannen ville leve med Gud. Han skammet seg ikke for åpent å vedstå seg det for hvem som helst. Et rent liv hadde han levd. Han kunne endog se Jesus inn i øynene og si: «Budene har jeg holdt fra min ungdom av.» Men han gikk og kjente på at alt dette var ikke nok. Han manglet noe, og det «noe» var til syvende og sist det viktigste. Fant han ikke det, fant han ikke fram til Gud. Derfor var det spørsmålet så brennende aktuelt for ham. Det gjaldt selve livet: «hva er det jeg mangler?»

Det er ikke alle som ser at de mangler det viktigste. Andelig talt lever de ovenpå, det smerer dem ikke    se at for Gud er de urene og fattige og mangler alt, ja, de ser ikke engang at det er deres stilling

Er du en av dem? Sier du ved deg selv at du åndelig talt er rik og fattes intet, og vet ikke at du er fattig, naken og uren? Dette lille hefte som i dag ligger i din hånd, skulle si deg at du er den mann og kvinne som Gud kaller på fordi du mangler det viktigste.

Det fortelles fra Moodys teltvirksomhet i Chicago at en liten pike en dag kom bort frå sin mor i trengselen utenfor teltet da de skulle inn. Moren gikk og lette, men kunne ikke finne barnet. Hun ba Moody rope på henne, og Moody gikk fram og sa: «Det er en liten pike som heter Marie som er blitt borte, hvis hun er her, må hun komme fram til plattformen?» Men ingen Marie kom, og mor fortsatte    lete. Mot slutten av møtet fikk hun høre at barnet satt på første benk i teltet, og der fant hun henne. «Men hvorfor kom du ikke fram da Moody ropte på deg», spurte moren. «Ropte han på meg da?» svarte den lille. «Jeg syntes han ropte på en

lit  n pike som var blitt borte og jeg trodde ikke at jeg var blitt borte, derfor satt jeg rolig hvor jeg satt..»

Er du en slik liten Marie, som ikke vet at du er blitt borte, vet at du mangler noe, mangler det viktigste? H  r nå, Gud er her for    vise deg hva det er som er i veien med deg. Kom bare fram i lyset hos ham, så skal du få se. -

-- Men mine ord rekker sikkert noen av dere som vet med dere selv at dere mangler det viktigste. Du ligner den rike unge mannen i det at du vil til Gud. Du vil bli en kristen, men f  r det ikke til. Du kjennet at du tross alle dine ærligste forsøk mangler det viktigste.

Du vet at skal du bli en kristen, må du tro, og du prøver    tro. Du sier til deg selv at nå vil jeg tro Bibelen, nå vil jeg tro alle Guds løfter. Med din ærligste vilje prøver du    feie all tvil og vantro ut av ditt hjerte og prøver    lage en tro som skal føre deg til Gud. Men du klarer det ikke. Jo ærligere du er, jo mer oppdager du at den tro du får til bare er en død tro som ikke kan løfte et str  , langt mindre løfte deg inn i Guds nærhet. Hva er det da du mangler?

Og du prøver    be: for det vet du, at det   vere en kristen er    leve i b  nnesamfunn med din himmelske far. Du folder dine hender og bøyer dine knær og bruker all din viljes energi for    samle dine tanker til bønn. Men det nytrer ikke. Du kan ikke be. Tankene dine er så uregj  rlige, de flyr hvor de vil, og du kan ikke styre dem. Din bønn når ikke lenger enn til taket i rommet du er i, og noen glede i bønnen har du slett ikke, langt mindre hvile. Hva er det du mangler?

Du prøver    omvende deg. Du forsager både det ene og det andre som du f  r brukte    gjøre, og du prøver    legge om hele ditt liv for    få det slik som du nå antar at et kristenliv bør være, men det nytrer ikke. Selv om dine forsøk er aldri så alvorlig ment, så kommer du til kort.

Det hele blir et skall uten kjerne, former uten liv. Du mangler noe, og det noe av det viktigste.

Ja, slik har mangfoldige, vakte mennesker det. Du er slett ikke den eneste. Mer eller mindre har vi kjempet der alle sammen.

--Og hør nå dere som er Guds barn, er dere egentlig ukjente for dette spørsmålet?

Du får lov å tro at de er en kristen, men du mangler noe. Det går du og kjenner på daglig.

Hvis du nemlig var en virkelig kristen, ville du være ganske annerledes enn du er nå. Du ville være frimodig, men det er ikke. Det koster deg så meget å skulle bekjenne din tro, og det er så vanskelig for deg å snakke med andre om Gud.

Hvis du virkelig var en kristen, ville du være ganske annerledes frigjort og fylt av Guds ånd enn du er. Ingen vet bedre enn du selv hvor verdsdig og selvpøptatt og jordvendt du alltid er. «Andens fylde» kjenner du så lite til. Og ikke kjenner du nød fordi du er som du er engang. Jo, du mangler noe.

Du vil så gjerne være god, slik helt til bunns god, men du er det ikke. Du taper så ofte i hverdagslivet, lider det ene nederlag etter det annet. En seirende, glad kristen er du ikke. Å, hvor du lider under det. Eller kanskje du ikke gjør det engang. Men hva er det da du mangler?

Og ingen får du med deg til Gud. En kristen skal være en misjonær som skal føre andre til Jesus, men du har ikke fått med deg en eneste en. Andre foreldre får barna sine med, men ikke du. Andre unge får venner og kamerater med, men ikke en av dine venner er vunnet for Gud ennå. Det må være noe galt med deg, du mangler noe.

Slik går mange, mange kristne og kjemper. De tør ikke si det til noen. Andre tror at alt er i orden, og det gjør det hele bare enda verre. Den som bare visste hva det er jeg mangler.

Det har vært gitt mange svar på det spørsmålet ned gjennom tidene og gis mange svar den dag i dag.

Katolikkene peker på forsakefelsens vei. «Gå inn i klostercellen så skal du finne det du mangler,» sier de. Dr. Martin Luther prøvde den veien, men jo lengre han satt der jo mer kjente han på det han manglet.

La deg døpe som voksen med de troendes dåp, sier våre venner baptistene. Mange har prøvd, men tross den nye dåpen fant de ikke hva de manglet.

Nei, du må få åndsdåpen, sier våre venner Pinsevennene. Du må få tungetalens gave, så finner du det du leter etter, sier de. Og mange begynte å tale i tunger, men kjente likevel på det de manglet.

Nei, veien går ikke aer. Bibelen gir et annet svar. Det viktigste er jo å bli ganske klar over hva Guds ord sier om disse ting.

Hør hva det sier:

Herren er min hyrde, meg fattes intet.

Ble du skuffet? Hadde du ikke ventet jeg skulle nevnt et ord som fortalte om noe du skulle gjøre for å få det du manglet? For du må da gjøre noe for å få en forandring på disse forholdene.

Hvor vanskelig det dog er for oss å lære at **alt er av nåde**. Det du mangler er egentlig ikke noe annet enn å **se hva nåde** er. Ikke skal du fare opp til himmelen for å hente Kristus nåd og ikke skal du fare ned til dødsriket for å hente Kristus opp derfra. Han er **her** - og han er her for din skyld for å gi deg hva du mangler.

Hør nå igjen Guds oras svar på ditt spørsmål:

«Herren er min hyrde, meg fattes intet»

Hva vil da det ganske enfoldig si? Jo, dette: Den som har Herren som sin hyrde - mangler intet. Han har **alt i Jesus**.

Alt det du treng for himmel og jord er gøymd i det ene ord:
Jesus!

Det er ham vi trenger, og har vi ham, behøver vi intet - åsolutt intet mer. Det er Bibelen et sammenhengende vitnesbyrd om. Vi nevner noen ord.

«Han er gitt oss av Gud til rettferdigjørelse, helliggjørelse, visdom og forløsning.»

«Han som ikke sparte sin egen sønn, men ga ham for oss alle, hvorledes skulle han kunne annet enn gi oss alle ting med ham.»

«Gud er mektig til å gi oss all nåde i rikelig mål for at vi alltid og i alle ting skal ha alt hva vi trenger til.»

Kan det sies sterkere og klarere? Å, la nå Guds ord gjelde. Det er ikke **dine** tanker om ordet og om disse ting som frelses deg, men det er **hans** tanker som er det avgjørende. Og hans tanker om frelsens hemmeligheter ser du virkelig gjort i hans sønn, Jesus, din stedfortreder og Frelser.

Står dette klart for deg, vil alt bli annerledes. Du vil se at Guds hemmelighet **det er Kristus**. (Kol.2.)

Hva er det så du mangler som gjerne vil bli en kristen, men ikke får det til? Du mangler Jesus. Din bønn, din tro, din omvendelse, din anger, eller **hva det nå er** du holder på å skulle lage til er ingen attest du kan presentere for å komme inn i Guds rike. Se den sannhet åpent i øynene at du kan aldri presentere en tro og en anger og en bønn som løfter deg opp til Gud. Hadde du kunnnet gjøre det, hadde ikke Jesus behøvd å komme til vår jord for å lide og dø for syndere.

Nei, la det stå fast, at vi i oss selv er helt udugelige til å klare noe som helst i denne sak. Vi kan bare ta imot det som Jesus, vår stedfortreder, har gjort for oss. Men så er også det nok. Det som var umulig for loven - for oss - **det gjorde Gud** da han sendte sin sønn. Det er nåde. Det er frelsen.

Der gikk en mann og kjempet veldig med disse ting. Hans kone var nylig omvendt og var blitt en løst og frimodig kristen. Han ville også gjerne bli en kristen, men han fikk det ikke til. Det hjalp ikke hvor meget han ba og hvor meget han leste. Alt var og ble stengt.

En søndag formiddag i kirken rev han ut siste bladet i salmeboken og skrev på det: Dette greier jeg aldri. Under det

siste ordet satte han tre streker. Ved utgangsdøren ga han lappen til kirkejeneren og ba ham levere den til presten.

Om ettermiddagen gikk presten opp til mannen og fant ham sittende mørk og fortvilet over en oppslått bibel.

«Takk for lappen du skrev, Edvardsen.»

«A, det var ikke noe å takke for.»

«Hør, jeg er kommet for å si deg at jeg er så fullstendig enig med deg i det du skrev..»

Da bøyde mannen hodet enda dypere. Ja, ja, så var det altså håpløst. Han hadde håpet at presten i hvert fall skulle ha oppmuntrert ham og sagt: «Nei, ta det ikke slik, da mann, du kan da skjønne du skal klare det du og. Tusener har jo klart det før deg.» I stedet sa presten at han var enig med ham i det at dette klarte han aldri.

«Men det er en ting jeg ikke er helt enig med deg i. Det er strekene du har satt. Hvis du ville flytte dem et ord fram, ville det hele bli fullkommen riktig. Hva ville det stå da, Edvardsen?»

Mannen satt og så fram for seg et øyeblikk, så sa han: «Da ville det stå: Dette greier JEG aldri.»

«Men Jesus, da?» spurte presten. Og mens kveldssolen ute gikk ned bak åsene langt vest, satt presten og viste den lengtende sjel at nåde det er jo nettopp dette at **han** klarte det som **jeg** aldri klarer. Han viste ham en som var villig til å dø i vårt sted for at vi skulle leve ved ham. Og mannen fikk se bort fra seg selv og fra alt det han skulle og burde, men som han ikke maktet, og hen til Jesus, vår stedfortreder og forsoner. Det ga lys - og hvile.

Slik vil det gå deg også. Det du mangler ligger ferdig hos Jesus. Det lyder til deg: Kom, for alt er rede. Evangeliet er det glade budskap om det som er fullbrakt. Da Jesus døde, døde han for deg, og da han ropte at alt er fullbrakt, så hadde han gjort alt ferdig for deg.

Grip det evangelium i tro når det forkyrnes deg og du kan jublende si: «Herren er min hyrde, meg fattes intet.»

Men se slik er det ikke bare i begynn-

elsen. Slik er hele kristenlivet. Her er helliggjørelsens hemmelighet gjemt.

Helliggjørelse er nemlig **vekst i nåde**: det er mer og mer å ha alle sine kilder i Jesus alene, bli avhengig av ham. Bli i meg, sa han selv, liksom grenen blir i treet.

Vekst er ikke produkt av vår vilje. Vekst er å bli i stammen og motta næring fra den. Hvor Jesus bor i troen i et menneskes hjerte, der vokser man. Det sørger han for. Da blir også veksten nåde.

Stanley Jones bruker i en av sine bøker et ypperlig bilde som kaster lys over dette.

Det er tre slags mennesker som alle vil til himmelen, sier han.

De første kaller han «robåtmennesker». De skal ro seg over. Hemmeligheten er da **årene**, og de er igjen avhengig av de armer som fører dem. Er de sterke nok, kan de arbeide seg fram mot strøm og bølger og storm. Men der kommer dager da selv de sterkeste armer må gi opp.

Slik er det mennesker som vil arbeide seg fram til himmelen. Hemmeligheten er deres egen kraft. Men der kommer en dag da deres egen kraft er for liten, de når ikke fram.

De andre kaller han «seilbåtmennesker». Hemmeligheten er seilene, og de er igjen avhengig av vinden. Er den gunstig, går det bra, men er det stille, ligger de der og kommer ingen vei. Er det storm, må de gi opp.

Slik er det mennesker som alltid er avhengig av «vinden». Er den gunstig, glir de framover, men blir stemningene og følelsene borte, blir de liggende i dødvannet, og kommer motgangen og stormene, lider de åndelig talt havari.

Den tredje slags mennesker kaller han «dampbåtmennesker». Hemmeligheten er maskinen i båtens hjerte. Den arbeider uavhengig av storm og stille omkring båten. Den har driftkraften i seg selv.

Slik er det med de mennesker hvor Kristus bor ved troen i deres hjerter. Så lenge han er der, er han kraften i deres liv. Sørg derfor for at han aldri stenges

ute. Det er Jesus du trenger, levende i ditt hjertes verden.

Det er et Jesus-menneske du trenger å bli. I ham har du alt. Du når så langt i din helliggjørelse som han får slippe til. Og du blir så meget fylt av kraft som han får plass i ditt liv.

Slipp Jesus til! Det er alt hva du behøver.

Husk også på at dette er hemmeligheten i ditt arbeid for Gud. Alt ditt strev og arbeid blir mer eller mindre forgjeves hvis ikke han får fylle det.

Det er ikke metoder og knep det beror på. Det er heller ikke veltalenhet og overtaleseskunst det spørres om. Nei, det er Ånden som gjør levende. Det er **gnisten** som tenner - og gnisten er Jesus. La det i det yttere være så fattig og enfoldig det være vil, lever Jesus i det du sier og gjør, er det ikke forgjeves.

Du spør om hva du mangler. Og du spør med rette. For i deg selv mangler du alt.

Men Bibelen sier at i **Kristus** mangler du **intet**. Alt er gjemt i ham.

Salig er den som ser dette og slipper ham til. Med jublende takk skal han alltid sygne:

«Herren er min hyrde, meg fattes intet.

Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til hvilens vann.

Han vederkveger min sjel, han fører meg på rettfærdighets stier for sitt navns skyld:

Om jeg enn skulle vandre i døds-skyggens dal, frykter jeg ikke for ondt, for du er med meg, din kjøpp og din stav de trøster meg.

Du dekker bord for meg like for mine fienders øyne, du salver mitt hode med olje, mitt beger flyter over.

Bare godt og miskunnhet skal etter-jage meg alle mitt livs dager og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider».

Amen

Fra «Gjennom ild»

Kvinnekall i forfallstid

AV BJØRG WILHELMSEN

Dom. 5 gjengir i poesi den historien som er fortalt i Dom. 4. Sammen gir disse to kapitlene et interessant tidsbillede. Jeg tror vi kan lære noe ved å betrakte de tre kvinnesikkelsene vi møter her.

Men først litt om tiden:

I tjue år hadde Israel vært plaget av kananeerne under deres hærfører, Sisera. Landet var så utsrygt at «veiene lå øde. De som var ute på ferd måtte gå utenom allfarvei.» Den religiøse stilling tegnes slik: «De valgte seg nye guder.» Og ordet om «strid i portene» forteller om kjebling og ufred istedenfor fredelig samråding mellom byens ledende menn.(v.6-8).

I denne forfalls og krisetid er det Debora står fram, drevet av et hellig kall. For «det fantes ingen fører i Israel før jeg Debora, stod fram som en m*r* i Israel.»

Hun begynner med å få orden på de indre forhold ved å dømme i folkets rettsaker. «Hun pleide å sitte under det palmetreet som kalles Debora-palmen, mellom Rama og Betel... Dit kom israelsittene til henne for å få dom i rettssaker.. Kan du se henne for deg? Moderlig mindighet og hjertelag preger henne, og bevisheten om at hun er i Herrens Israels Guds tjeneste gir henne reisning.

Der under palmetreet får Debora innsikt i folkets nød, og kallet til å manne til kamp mot den ytre fiende modnede hos henne. Hun går til verket, ikke i sitt eget, men i Herrens, Israels Guds navn.(4,6). Først sender hun bud til Barak, han som skal være hærfører. Han svarer med å sette vilkår: «Går du med meg vil jeg gå av sted. Men blir du ikke med, går ikke jeg heller.» På grunn av dette (dumme) vilkåret går Barak glipp av noe som var tiltenkt ham. Det får han vite gjennom Deboras svar: da blir det ikke du som får æren for den ferden du gjør. For Herren vil overgi Sisera i en kvinnes hånd.

Debora var kommet i en vanskelig situasjon ved Baraks vilkår. Hvordan kunne hun som siden skulle klandre de ubesluttssomme og redde, og rose dem som satte livet på spill på høydene der striden stod, hvordan kunne hun selv annet enn «møte frivillig fram»? Jeg forstår hennes dilemma utfra min egen stilling som kvinne og medarbeider i Guds rike.

I Tit. 2,3-5 har jeg et klart arbeidsprogram. Jeg skal lære de unge kvinner blant annet å underordne seg sine menn. Kan jeg begynne den gjerningen med selv å sette meg imot mine overordnede? Nei, jeg må gjøre som Debora, å gå med, og så nytte hvert høye som byr seg til å lære de unge kvinnene å elske mann og barn, og være huslig og renslig osv. Du kan tro jeg har møtt motforestillinger og utrop som: sa du underordne seg? En mann tok meg til side, og sa: Du skal være klar over at der stilles høye krav også til mannen i et ekteskap. Jeg vet vel det, men det er ikke mitt kall å lære ham. Det står ikke engang at de skal lære sine egne menn heim. Men derimot står det om noen som skal «vinne uten ord». når de ser sine hustruers reine ferd i Guds frykt. (1.Pet.3)

I en tid som vår der hele samfunnet truer med å gå i forråtnelse fordi heimene svikter, trenger vi eldre kvinner å besinne oss på vart kall og vår oppgave. Rundt omkring oss flytter unge par sammen og fra hverandre etter forgodtbefinnende. De opplærer i preventjon og tilbyes abort, og de unnsler seg ikke for å snakke om uønskede barn. Flere og flere barn får også kjenne den bitre virkelighet i det at ingen bryr seg om dem. Barn uten fast adresse, syke som ikke får pleie og hundrevis som dør alleine uten at noen ser til dem. Er det ikke heimene som svikter? Og kan vi «eldre kvinner» toe våre hender som om vi ikke har noe med dette å gjøre? Vi som skulle lære de unge kvinn-

er ifølge Guds ord til oss.

La oss vende tilbake til Dom.5, 24 og se hvem som får æren av å felle Sisera. Det er en **heimens kvinne**, Jael Hebers hustru. Om henne heter det at hun skal være velsignet blant kvinner. Jael kjente heimen som sin første plikt. Derfor holdt hun seg ved teltet da alle de andre løp avsted. Og nettopp der fikk hun bringe seieren i land. Hennes våpen var teltpuggen og hammeren, de faste redskap som hun hadde trent seg i å bruke hver gang en storm ville blåse teltet hennes overende.

Nå fikk hun bruke dem på Sisera, og med ett slag lå fierden faller.

Et enkelt hjem som landet frelst
bar så titt et land, i fra slaget bar.
Når ut det sendte Og det som bærer
dets frelsermann. det gjennom freden
Og mange tusener er hjemmets pulsslag.
hjem det var, i trevelheten.

Siseras mor er den tredje kvinnesikkeelse vi møter i Deborakvadet. Det er ikke så mye vi får høre om henne, men jeg mener det er nok til at vi kan ta henne som typen på den **materialistiske kvinne**.

Hun er urolig for sønnen. Ingen har fortalt henne hva som er skjedd, men jeg tror en mor kjenner det på seg når det er noe med et av hennes barn. Der lå Sisera fellet i en fremmed kvinnes telt, er det rart om moren er urolig? Men hva trøster hun seg med? «De finner nok bytte....en jente eller to til manns...bytte av fargerikt tøy, et broket klede eller to som jeg kan ha om halsen.»(v.28-30)

Finnes det kvinner av dette slaget i dag?

Kvinner som nok vet om sønnene sine at oppskriften deres er «en jente eller to til manns.» Men som bare trekker på skuldrene til slikt. Alle lever jo slik nå for tiden. Det er lenge siden det livslange monogame ekteskapet var idealet. Hvil mødrene noe med det å gjøre? Og de eldre kvinnene, min generasjons kvinner? Er vi mest opptatt av klær? Jeg får meg nok et nytt halstørkle, tenke Siseras mor,

der hun prøvde å hygge seg med sine hoffdamer, og så visste hun ikke at hennes sønn var falt for aldri mer å reise seg.

Den materialistiske kvinne står i sterk kontrast til de to vi tidligere har sett på i dette kapitlet. Hun hører heller ikke med til det samme folket, men til «fienden». Men jeg frykter for at hennes like finnes mellom oss i stort tall.

Den som har reist litt også i «utkant Norge», vet om mange gårder og grender som villmarken tar tilbake fordi ingen ville bo der. Vi hører om ungkarer og enkemenn som skriker etter kvinnehjelp, og om gamle som ser seg nødt til å flytte på gamleheim fordi de ikke lenger kan sette til en ny vinter i en grend der alle beboerne er over pensjonsalderen.

Dessuten: vi nærmer oss den tid da ingen skal få kjøpe og selge uten å ta dyrets merke.

Og for det tredje: Skolene i «velstands Norge» bli mer og mer farlig for barna både i timene og i friminuttene. Fn bestemmor fortalte meg: «Jeg lærte mine barn at de ikke skulle slå igjen når de ble slått. Men til mine barnebarn sier jeg: lær deg å knubbe igjen så de ikke skal drepe deg.»

Skulle ikke enhver familie med småbarn ønske seg et miljø der de kunne ha barna sine trygge? Og der de selv kunne bestemme med i hva slags påvirkning barna deres skulle få. «Utkant Norge.. gir slike muligheter.

Jeg skulle ønske at Norea og alle bladene våre, og alle våre små og store møter kunne formidle Guds kall til Norges kvinner. Og at våre leirsteder og skoler, kunne være steder der jentene våre fikk ikke bare visjonene, men også den dyktiggjøring til kallet som trenges.

Dersom vi besinner oss på målet for vårt kvinnearbeide utfra Tit.2,3-5 tror jeg nok at vi også skulle finne strategien: veiene til å nå målet.

Fra «Dagen»

SAMFUNNET OG GRENSENE

Guds ord taler om to store og mektige samfund med grenser og gjerder. Det eine er nåderiket, nådesamfund med Gud. Den andre er mørket og dødens rike, og samfund med satan.

I et av desse samfund lever kvart menneske. Mellom desse samfund har det altid vore strid. Alt som heiter samfund har grenser og vert sett på prøve. Alle samfund vil utvida sine grenser. Då vert det ofte strid, uro og krig. Det ser vi så tidleg som i Edens hage. Gjerdet om Guds rikes samfund, heiter Guds ord. Det høres ringe ut, og for mennesket etter fallsets dag, er det dårskap.

Kven skal eg tala til, og vitna for, so dei høyrer? Sjá øyra deira er u-umskåre, so dei ikkje kan høyra, sjá Herrens ord er vorten til spott blant dei, dei liker det ikkje. Jer.6.10. Det seier Herren.

For ordet om korset er vel en dårskap for dei som vert fortapte, men for oss som vert frelste, er det ei Guds kraft. 1.Kor.1.18.

Satans list sa ikkje at det var noko galt med skaper verket, men med Guds ord. Det same våpen bruker han og i dag. Difor heiter det fint: Vi må ta vare på skaperverket. «Men på same tid tror ein Guds ord under fot i vantru. Kan det vera råd at Gud har sagt at de ikkje må eta av noko træ i hagen. Her vert den fyrste tråd i Guds gjerde avklypt. Neste gong heiter det: «Det skal ikkje døy» no låg vegen open, og slekta gjekk tapt.

Men Guds ord stod fast, det fekk dei to fyrste menneske røyna. Redd Gud, reddfortapt. No vert dei lukka inn i eit rike av lygn, mørke og død. Å, for eit bytte slekta gjorde, frå fred og open faderfamn, til død og fiendskap mot Gud. No står det skrevet over alle menneske: Kvart menneske er ein løgnar, og menneske liker mørket bedre en ljøset, for gjerningane deira var vonde. Joh.3.19. For denne verdens Gud har blinda hugen åt dei vantruande, so ljøset frå evangeliet

om Kristi herleddom, han som er Guds bilete, ikkje skal skina for dei. 2.Kor.44.

Der er eit sårt sukk innafor satan sine riks grenser, like ifrå Kain sukker Skulda mi er større en eg kan bera. Og frå Esau då han såg kva han hadde mista.» Har du berre denne eine velsigninga, Velsigna meg, Velsigna meg og. Far! Og Esau gråt høgt.» Eller desse som sa: Herre, Herre! Har me ikkje tala profetord i ditt namn, og gjort mange under i ditt namn, då skal han seia beint ut: Eg har aldri kjent dykk. Eit anna folk eit anna rike.

Mennesket si: største ulukka er at dei ikkje vil tru at det er i lovens og førdøminga sitt rike. Den djupast falne, som den mest Gudfryktige og moralske. Kva hjelper all menneske protest mot Guds ords sanning? Nei, her lyt kvar munn tagna, om ikkje før den dag, då begge riker skal verta synleg for alle.

Til den rike mann og Lasarus i Luk.16.26. står det skrevet: Og attåt alt det, er det lagt ein stor avgrunn millom oss og dykk, so dei som vil fara herifrå over til dykk, dei kan ikkje, ikkje heller kan nokon koma over til oss. Visste den rike mann kva rike han levde i, eller kva rike han gjekk til? Det er mange som ikkje vil veta det, for da vert framtida so mørk og tungt.

Det er få som bed med David: Ransak meg Herre, og kjenn mitt hjarta! Prøv meg, og kjenn mine tanker, og sjå om eg er på fortapingsveg, og leid meg på den evelege vegen.

Korleis koma ut av satans rike? Vi må ikkje gløyma at sjelefienden som førde alle inn i mørke og åndelig død, ogso vil vera sjelesørgjer. Men han vil berre flytta oss frå ein stad til ein annan i sitt rike.

Farisearen Simon hadde aldri stilt seg slik til Jesus og syndarinna, om ikkje det var lygnaren som hadde vist han vegen. Visst kunde det vera ting i hans liv som var rosverdig, men han kjende ikkje Jesus, livet, for det hadde han i sitt eige liv

og gjerning.

Israel, Guds utvalde folk, fekk ein dag valget mellom' Jesus og Barrabas. Dei velgde Barrabas, og dømer Jesus til døden. Kven var då deira åndelige leier? Eller dei fem dårlige brurmøyane? Dei vert flytta langt fra? , men lovsong og vedkjenning kunde ikkje opna grensa. Tross alt var dei i lovens og dommens rike. Det er vanskeleg å kjenna den falske sjælesørger. Han finn altid ein veg, men ikkje dødens og livets veg. Helligånden og ordet vil ikkje forhandla med det naturlege menneske, men stengjer alt inn under synd. Då begynder kampen, for det som skulde verta meg til liv det vert meg til død. Etter meir eg arbeidde for å nå det mål, og krav Gud sette for å kunna stå for Gud, etter djupare sakk eg i fortviling og håpløshet. Du slepp ikkje ut før du har betalt alt.

Elska Gud over alt, og nesten som deg sjølv. Avstanden til å elskar Gud vart større og større for kvar dag då syndekammen tok overhand. Eit djup av nød, dette makter eg ikkje. Gjelda berre auker i tanke, ord og gjerning. Vilje og håp om bedre tider, svinner som dogg for sol.

Då er det godt det står skrevet: Du skal eiga ein son, og han skal du kalla Jesus,

for han skal frelsa folket frå syndene deira. Ein født inn i lovens, dødens og fordømmelsens rike. Han knuste syndens velde, fekk sorg til glede vendt. Det gjorde han ved å leva det fullkomne liv. Der var aldri brudd på samfunnet med sin Gud og Frelser.

Loven dom over synda som krov blod, det tok Jesus på seg. Han vart gjort til synd for oss, so vi skulle verta rettferdige for Gud i han. Etter denne siger seier han: Eg har fått all makt i himmelen og på jorda». Satans rike, lovens rike, har vår stedfortreder ordna opp med. For domaren sjølv for dei dødsdømde døye, snara er brosten og fuglen er fri. Har har opna veg til nåderiket og fredsriket. Der synda skal verta tilgjeve, og misgjerningane overbreidd. Der er atter samfundet oppretta. For, dersom vi ferdast i ljoset, liksom han er i ljoset, so har vi samfunn med kvarandre, og Jesus, hans sons blod renser oss frå all synd. Å ferdast i lyset, er å ferdast i Guds ord, som lov og evangelium. Innen desse grenser skal du få vera trygg i liv, død og dom.

Odd Dyrøy

Er du vorten sjølvsikker som kristen?

(Er du vorten ein kalvinist?)

No sist sundag (20/9) hørde eg i kyrkja her (Life Bible Presbyterian Church) predikanten, læge og pastor P. Tan uttala desse orda: «Eingong frelst alltid frelst. Du kan ikke misse din frelse.» Ved utgangen møtte eg han og sa til han: Du skulle ikkje slenga slike ord ut utan å ha bibelsk grunnlag for det i Guds ord. Johs.10,28-29 vart sitert i talen hans. Kva samanheng står det i? «Mine sauher lyder øysta mi, og eg kjänner dei, og dei fylgjer meg» (vers 27). Det er serleg klart på gresk, sa eg til han. Og han kjänner

gresk. På engelsk, som eg brukte overfor han, lyder det slik: «*My sheep are hearing, - - are following me.*» Det uttrykkjer det vedvarande, sa eg til han. «Ja», svara han, «det var bra du nemnde det. Takk!»

Før har eg átvara minst fire andre på stolar og lærarar her imot slik ein teori. Det er noko dei har i sin tradisjonelle kalvinisme. Og det fører inn i ándeleg svevn, som kan enda med døden.(konfer. Salme 13,4: «Sjå hit, svara meg Herre min Gud! Lys opp mine augo, so eg ikkje skal sovna inn i døden.»)

Men det dei seier: «Ein gong frelst alltid frelst», kjenner dei seg sjølv sikker på himmelen. Men slik talar ikkje Gud i sitt ord. «---og otte for meg vil eg leggja i hjarta deira, so dei ikkje skal gå bort frå Meg.» (Jerem.32,40). Då er det vel klart at dei ikkje vil gå bort nokon gong? meiner kalvinistane. Igjen riv dei ordet bort frå samanhengen. «Eg vil gjera ei evig pakt med dei!» (vers 40). Og Gud står nok ved si pakt og sitt ord, men gjer ein kristen det alltid? Ei pakt er millom to partar. Dåring av synda, satan og verda, ved pengar og rikdom og falsk lære, kan føra frelste sjeler vill frå den rette vegen, og det fører rett til helvete om dei ikkje vender om. «Hvor ligger mangen, evig fangen, som på veien var».

Men den sangen syng ikkje kalvinistane. Heller ikkje har dei nokon sjølvranksaking, som trur slik ein teori. Dei forminskar eller meiner dermed at der er ikkje lenger noko «brølande løva» etter dei, den som nettopp er ute etter å gløy pa oss.

Ja, tvilar du på at Gud vil? Nei, seier du sikkert. Men eg tvilar ofte på meg sjølv, legg du til. Det er nok når du kjenner lite og ikkje trong til Guds ord og bønn. Du har mista matlysten! Men korleis kjem du

ut av din kulde og uvissa? Er du vorten tilfreds med uvissa? Er ikkje brudgomen kjær for deg lenger? Et du på ándelege sovemedesinar: Du treng ikkje be. Du som er så ándeleg klarsynt, treng ikkje om å studera så mykje meir i Bibelen? Du går jo i Lekmannsmisjonen, som har noko av den beste forkynninga i landet, så berre gå til arbeidet ditt, du har mykje å gjera i dag. Sjølvsikker kalvinist er du vorten.

Me lever i dei siste dagar før Menneskesonen kjem. «Då kan himmelriket liknast med ti brurmøyar --- då vart dei alle trøytte og sovna!» (Matt.25,1 og 5).

«O kom, Ditt sete hos oss tag,
Og gi deg klart til kjenne,
Så Ánden blir av ordet varm
Og så med glede i vår barm
Ved din fredshilsen brenne!»

Det er: «Mine får hører min røst - - Og de følger meg!» Notid det! Høyrer du Jesus røyst til deg i Ordet om dagen no?

Singapore, den 23. september 1981.

Helsing dykker utsending
Andreas A. Bø

Jesu Blod utgytes til syndenes forlatelse

AV DAVID HEDEGÅRD

Og da det var blitt aften, kom han med de tolv. Han satte seg til bords, og apostlene med ham. Jesus visste at hans time var kommet da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen - likesom han hadde elsket sine egne, som var i verden, så elsket han dem inntil enden.

Og han sa til dem: «Jeg har hjertelig lengtet etter å ete dette påskelam med dere før jeg lider: for jeg sier dere: Jeg skal aldri mere ete det før det er blitt fullkommet i Guds rike.» Og han tok en kalk, takket og sa: «Ta dette og del det

mellom dere! For jeg sier dere: Fra nu av skal jeg aldri mere drikke av vintreets frukt før Guds rike er kommet.»

Men mens de åt, tok Jesus et brød, velsignet og brøt det, gav disiplene og sa: «Ta, et! Dette er mitt legeme, som gis for dere: gjør dette til minne om meg!» Og han tok en kalk og takket, gav dem og sa: «Drikk alle derav! For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse. Gjør dette, så ofte som dere drikker den, til minne om meg.!»

«Dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse.»

Disse Jesu ord leser vi i Matt.26,28. Når det sies at hans blod utgytes, er dette bare et annet uttrykk for at han gir seg selv i døden. Og ordene «til syndenes forlatelse» angir hensikten med dette offeret. Hensikten er at vi mennesker skal få forlatelse for våre synder.

Disse ord av Jesus og sammenhengen de står i, gir oss anledning til å tenke på at

1. Vi står i skyld hos Gud

Vi står i skyld hos Gud fordi vi er syndere. Synd er det samme som overtrædelse av Guds lov, og Guds lov er ikke noe annet enn et uttrykk for hva Gud selv er. Han sier: «Dere skal være hellige: for jeg er hellig» (1.Pet.1,17). I sin løpåpenbarer Gud seg i sin ubestikkelige rettferdigheit og sin fullkomne hellighet. Og hans krav til oss mennesker er absolutt: «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu», - og: «Du skal elske din neste som deg selv.» Av alt ditt hjerte, all din sjel, all din hu - hele vårt liv skal være hengitt til Gud og behersket av en fullkommen kjærlighet til ham og til våre medmennesker. Dette kravet er ikke satt fram med rom for pruting. Jesus vitner slik: «Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen» (Matt.5,18) Og i Jakobs brev står det: «Enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i alle» (Jak.2,10).

Loven er altså ubestikkelig: dens krav må oppfylles absolutt. Hvor alvorlig lovens krav er ment, viser seg i særlig grad i Skriftens lære om den store regnskapsdagen som vi alle er på vei mot «Det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom» (Hebr.9,27). Hele livet vårt er i virkeligheten en reise mot dommen, mot den dagen da vi skal stå til regnskap for vårt liv innfor ham som er hele verdens dommer. Dit går veien for

oss alle: der skal vi alle møtes, og der skal hver og en av oss svare for hva han har tenkt og sagt og gjort i sitt liv på jorden. Og Skriften sier: «De som gjør etter loven, skal bli rettferdigjort» (Rom. 2,13). Bare den som har holdt hele den gudommelige loven, skal da bli dømt rettferdig, erklært å være rettferdig, bli godkjent av Gud og gå inn til Guds evige glede.

Når det forholder seg slik, må det vel være klart for oss alle at vi er fortapt. Vi vet vel at vi kommer til kort overfor Guds lov. Eller finnes det noen mellom oss som våger å hevde at han elsker Gud av hele sitt hjerte? - eller at han elsker alle sine medmennesker, også de onde og vrangte, med en fullkommen ren og uselvvisk kjærlighet? Og hvem våger påstå at de ti Guds bud alltid har vært hans rettesnor, slik at han har fulgt dem nøyde alle sine dager? Selv den minste ettertanke burde si oss at vi har forbrutt oss mot Guds lov og står under hans dom.

Men dette opplever vi først når Guds And legger lovens krav inn i vår samvittighet, slik at det skjer med oss som det skjedde med dem som hørte Peters preken på pinsedagen. Det «stakk dem i hjertet» så de begynte å spørre hva de skulle gjøre (Ap.gj.2,37). Den vakte synderen var med forskrekkelse på seg selv.

Jeg står for Gud som allting vet og slår mitt øye skamfull ned.
Jeg ser min synd at den er stor i tanker, gjerninger og ord.
Det meg igjennom hjertet skjær - O Gud, meg synder nådig vær!
(Sangb.377)

2. Jesus har vunnet oss befrielse fra syndens skyld

Han sier at hans blod skal «utgytes for mange til syndenes forlatelse». Disse ordene uttaler han mens han feirer påskemåltidet sammen med disiplene sine, og i tilknytning til dette måltidet innstifter han så den hellige nattverden. Israelittene feiret jo påskemåltidet til

minne om utfrielsen fra Egypt, treldomslandet der de ble mishandlet og led under hard undertrykkelse. De kunne ingenting gjøre for å befri seg selv. Befrielsen var helt og holdent en mektig og forunderlig gjerning av Gud. «Du har forløst ditt folk med velde, Jakobs og Josefs barn», sang man i Israel når man mintes denne veldige og forunderlige gjerning (Salme 77, 16).

Like hjelpløse som israelittene var i Egypt, like hjelpløst er det syndige mennesket. Det står i grenseløs skyld til Gud - en skyld som består i alt det som mangler av fullkommen kjærlighet til Gud og nesten. Mennesket har ikke den ringeste mulighet for å betale sin skyld. Verken anger eller tårer kan stryke ut den.

Ble min iver aldri matt -
Gråt jeg både dag og natt -
Syndens flekker er dog der.
(Sangb.210,2)

Det vakte mennesket oppdager også til sin for skrekkelse at det innerste i ham er behersket av et ondt, gudfiendtlig sinne-lag, en syndig natur. Apostelen Paulus skriver: «Kjødets attrå er fiendskap mot Gud - for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det -» (Rom.8,7).

Men nå forkynner evangeliet oss at Jesus har utført et veldig befreielsesverk for vår slekt, slik at hver synder kan bli fri fra sin skyld og fra treldommen under ondskapens makt. Hva dette verk innebærer, blir også belyst gjennom påske-

måltidet. På Guds befaling feiret israelittene denne høytiden før de toget ut av Egypt. Man slaktet et lam og gjorde i stand et høytidelig måltid. Men før måltidet tok man lammets blod og strøk det på dørstolpene. Når så Ødeleggeren gikk gjennom egypter-landet, gikk han forbi hvert hus som var merket med lammets blod.

Forts. neste nr

KOORDINERING AV FORKYNNARANE SINE REISERUTER.

Det har lenge vore eit ynskje å få til ei betre koordinering mellom forkynnarane og dei som ynskjer å ha møter. Som ei prøveordning har vi difor fått ein fast kontaktmann til å ta seg av dette.

Dersom nokon ynskjer å nyta Lekmannsmisjonen sine talarar, kan de nå venda dyk til Oddvar Lønnerød, Vadfoss 3770 KRAGERØ. Tlf. 036-85367.

For dei som ynskjer å ta direkte kontakt - utan å nyta seg av kontaktmannen, så er det framleis høve til det. - Det gjeld både forkynnarane sjølv og dei som ynskjer å ha møter.

Styret